

چارسو

تبلیغات تلویزیونی برای خردسالان خطرناک است



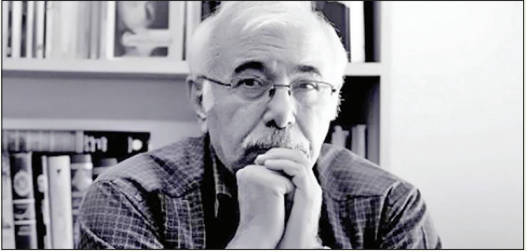
محمد سرشار، رئیس شبکه کودک در گفت‌وگو با «تسنیم» درخصوص پخش آگهی‌های بازگانی و آثار سوء آن در شبکه کودک گفته است: «در برخی از کشورهای دنیا پخش آگهی‌های بازگانی برای این سنین را ممنوع اعلام می‌کنند چون ممکن است بچه فریب بخورد و تصمیمی را بگیرد که تبعات منفی را به‌دنبال داشته باشد. اما در رده کودک فرق می‌کند چون این تمایز را متوجه‌می‌شوندوبحث این است که‌چه‌آگهی‌هایی‌پخش‌شودوچه‌آگهی‌هایی روی آنتن نرود. البته کاش آنقدر بودجه صدواسیمیا توسط مجلس ارتقا پیدا می‌کرد که هیچ‌گاه ملزم نمی‌شد با جذب آگهی‌های بازگانی بودجه‌اش را اداره کند. به‌عنوان مثال اتفاقی که در ترکیه افتاده این است که ۹۰ درصد بودجه‌رادیبو تلویزیون آرتی توسط عوارض برق به‌علاوه بودجه دولت تامین می‌شودو فقط ۱۰ درصد آن محل آگهی‌های بازگانی است. در ایران میزان بودجه صدواسیمیا حدود ۶۰ درصد است، ولی به هر حال اینکه ما تصویب کنیم یک مجموعه رسانه‌ای از محل آگهی‌های بازگانی، بودجه‌اش را تامین کند از سرچشمه باید حل شود. ما اگر پخش آگهی را بد می‌دانیم، از آن طرف نگوییم همه پول تان را از محل آگهی‌ها تامین کنیم.» سرشار در یخش دیگری از صحبت‌هایش گفت: «نکته‌بعدی محتوای آگهی‌های‌ری‌رده بالای ۶ سال است که مسیر درست زندگی را در کودکان جابه‌جا می‌کند، مثل تبلیغ بسته‌های کمک آموزشی؛ شما برای اینکه موفق باشید باید اینها را بگیرید. این کار خطرناکی است. آینده کودک را منوط کنیم از فلان خدمات پولی برخوردار باشد و به کجا برسد.»

عدم سختیت سریال شبکه پنج با ماه رمضان



تلویزیون امسال هم طبق سنوات گذشته، سریال‌هایی راویژه‌ماه‌مبارک‌رمضان آماده کرده است. شبکه‌های یک، دوو سه با سریال‌های جدید «از یادرفته»، «دلدار» و «برادر جان»، شبکه چهار با سریال تامینی «امام‌علی (ع)» و شبکه پنج نیز با سریال کهرای افسانه «جونگ میونگ»، در شب‌های ماه رمضان میهمان مخاطبان روزودار می‌شوند. نکته قابل تأمل پخش سریال کهرای از شبکه پنج سیماست که اصلا سختیتی با این ایام ندارد. سریال کهرای افسانه «جونگ میونگ» در ماه مبارک رمضان هر شب ساعت ۲۳ از شبکه پنج سیما پخش می‌شود. این سریال تاریخی محصول ۲۰۱۵ که‌چونبی‌به‌کارگردانی‌سنگ‌هو کیم است که در ۵۰ قسمت به‌مدیر دوبلاژی علیرضا یاش‌کندی برای شبکه پنج سیما دوبله شده است. در خلاصه داستان سریال کهرای «جونگ میونگ» آمده است که «جونگ میونگ» دختری ۶، هفت‌ساله فرزند ملکه و امپراتور بزرگ در کشور کوچک چوسان زندگی می‌کند. اوطی چنددهه‌شاهد تغییرات سیاسی و نظامی کشور خود است و در تمام این سال‌ها با وجود خطرات بسیار، تلاش می‌کند تا کشورش را در شرایط دشوار جنگ با کشورهای دیگر و از اختلافات داخلی نجات دهد. او در این راه برادر کوچک و پدر خود را از دست می‌دهد و خودش نیز به سرزمین دیگری فرار می‌کند و مجبور می‌شود به‌عنوان کارگر معدن به‌سختی کار کند. اما بعد از سال‌ها به کشورش بازمی‌گردد. او همواره با برادرهای ناتنی خود که یکی بعد از دیگری بر تخت امپراتوری تکیه می‌زنند، همکاری و گاهی اوقات مخالفت می‌کنند تا بتوانند وطن کوچک‌خود را به کشوری قدرتمند تبدیل کند. جونگ میونگ به‌مسئول اداره اسلحه‌سازی به‌نام هونگ جووون علاقه‌مند شده اما...

انتقاد ترانه‌سرای پیشکسوت از ترانه‌های گوش‌آزار



محمدعلی بهمنی، شاعر و ترانه‌سرا در حاشیه نمایشگاه کتاب تهران و در گفت‌وگو با «ایبنا» از ترانه‌هایی که آنها را گوش‌آزار و چشم‌آزار می‌داند، انتقاد کرد و گفت: «من با بعضی ناشران که ترانه‌هایی را منتشر می‌کنند و همانند خواننده‌شان سراپا ضعف دارند و گوش‌آزارند و اگر بخوانی چشم‌آزار هم می‌شوند، مخالفم. کاش و باز هم کاش ترانه بتواند دوباره جان به پیکره خود برگرداند. ما بسیار ترانه‌سرای‌های خوبی داریم. اما ناشر تولید موسیقی اجازه نمی‌دهد که یک آلبوم کامل از یک ترانه‌سرا منتشر شود و در این صورت طبیعی است که ترانه‌سرا راضی نشود شعرش در کنار ترانه‌های نامناسب قرار بگیرد. این است که ما ترانه خوب را هر چند به شکل تک‌خوانی زیاد داریم اما وقتی قرار است به شکل آلبوم و سی دی منتشر شود، بهتر است که نشود.» او در پایان گفت: «متأسفانه کنار بهترین سدهای این روزگار، صداهایی را می‌گذارند که هر چند برای همین روزگار است اما برای این کار متولد هم نشده چه برسد به اینکه بخواهد تمرین کند و یاد گرفته باشد. به همین علت من خیلی با کتاب‌های ترانه‌ای که منتشر می‌شود موافق نیستم. هر چند من هیچ کارام، اصلا چه دلیلی دارد که موافق نباشم؟! اما دلم می‌سوزد، هم برای ناشری که برای کسب درآمد این کار را می‌کند و هم کسی که ترانه‌اش را کنار این ترانه‌ها می‌گذارد. اما ان‌شاءالله که ترانه هم جان بگیرد.» محمدعلی بهمنی از جمله ترانه‌سرایانی است که نسبت به قدرت یافتن فمپای موسیقی و ترانه در سال‌های اخیر، انتقاد کرده است و شهریور سال گذشته از ریاست شورای شعر دفتر موسیقی ارشاد استعفا کرد.

فرهنگ



میلاد جلیل‌زاده

روزنامه‌نگار

پیش از انقلاب هم بدون اینکه دستورالعملی جدی و پیگیرانه از طرف دولت و حکومت به سالان دارهای سینمایی ابلاغ شود، رده‌بندی سنی فیلم‌ها در ایران وجود داشت. این شاید عجیب به نظر برسد که چراسیمها دست‌به‌خودسانسوری و حذف بخشی از مخاطبان‌شان می‌زدند. اما قضیه‌ا از این قرار بود که نوشته‌شدن این عنوان بر سرردر سینما که «تماشای این فیلم برای افراد زیر ۱۵ یا ۱۸ سال جرم است»، در حقیقت یک تبلیغ برای فیلم بود و سینماداران سعی می‌کردند با درج ایسن عبارت، جوان‌ترها و حتی بقیه مخاطبان را برای دیدن یک فیلم تحریک کنند. باید توجه داشت که در عنوان ۱۸+ چنین ظرفیت‌هایی هم برای فیلم‌ها وجود دارد.

هفته گذشته حسین انتظامی، سرپرست سازمان سینمایی که طولانی‌شدن مدت سرپرستی او و عدم ابلاغ حکم ریاستش از طرف وزیر ارشاد هم خودش می‌رود تا به مساله‌ای چالش‌برانگیز تبدیل شود، هفت ماه پس از وعده رئیس پیشین این سازمان، آیین‌نامه «رده‌بندی سنی فیلم‌ها در سینمای ایران» را ابلاغ کرد. این آیین‌نامه پس از حواشی فراوانی ابلاغ شد که حول و حوش ارکان «رحمان ۱۴۰۰» شکل گرفتند؛ اما جزئیات بندهای آن به قدری با هم متناقض هستند و عدم تضمین اجرایی در بسیاری از بندهای این آیین‌نامه، به اندازه‌ای واضح است که کاملاً مشخص می‌کند این ابلاغ صرفاً برای قرار از فشارهای ایجاد شده به سبب ارکان پرحاشیه «رحمان ۱۴۰۰» صورت گرفته است. چنین آیین‌نامه‌ای کارکردی جز آن نخواهد داشت که نصب خودخواسته عبارت «دیدن این فیلم برای افراد بالای ۱۸ سال است»، بر سرردر سینمای قبل از انقلاب داشت. مرکز آمار ایران در سال ۱۳۹۶ اعلام کرد که در آن سال، ۸۰ درصد از افراد بالای ۱۸ سال در ایران حتی یک بار هم به سالن سینما نرفته‌اند. این آمار در سال ۱۳۹۷ به رقم ۹۱ درصد از افراد بالای ۱۸ سال رسید. نکته قابل توجهی که کسی به آن توجه چندانی نکرد این بود که معیار اصلی این آمارگیری‌ها افراد بالای ۱۸ سال هستند و به عبارتی حتی مرکز آمار ایران هم تعداد مخاطبان زیر ۱۸ سال ایران را در حدی ندانسته که جزء آمارهایش قرار بدهد. اساساً مشکل ابتدال در سینمای ایران مخاطبان زیر ۱۸ سال نیستند. به‌طور مثال اگر فیلم «رحمان ۱۴۰۰» که حاشیه‌هایش باعث ابلاغ صوری و شتابزده این آیین‌نامه شد، با رده‌بندی سنی مثبت ۱۸ هم روی پرده می‌رفت، در حالی که نه تعداد سالان‌های آن کاهش پیدا می‌کرد و نه اصولاً تعداد افراد زیر ۱۸ سال که در ایران به سالان سینما می‌روند چندان عدد قابل توجهی است. مسائلی که حالا رخ داده، می‌توانست به عینه مجدداً رخ بدهد. نگاهی به بندهای این آیین‌نامه از طرفی و توجه به شرایط و ساختارهای سینمای ایران از طرف دیگر مشخص می‌کند که ابلاغ چنین قانونی نه‌تنها مشکلی که اکنون سینمای ایران به آن دچار است را حل نخواهد کرد، بلکه به کار قرار از جوروانی و رسانه‌ای ایجاد شده روی وزارت ارشاد و سازمان سینمایی آن هم نمی‌آید. براساس بندهای اول تا سوم ماده ۳، از آیین‌نامه رده‌بندی سنی فیلم‌ها در سینمای ایران، گروه‌های سنی زیر ۹ سال و زیر ۱۲ سال و زیر ۱۵ سال به تفکیک از دیدن بعضی فیلم‌ها منع شده‌اند اما این به آن معنا نیست که تماشای این فیلم‌ها برای این افراد ممنوع

خواهد بود؛ بلکه صرفاً به خانواده‌ها توصیه می‌شود فیلم‌ها را به کودکانی با این سنین، نشان ندهند.

در ماده ۹ این آیین‌نامه آمده است: «لازم است در طول نمایش فیلم حداقل پنج نوبت، متن هشدار به صورت زیرنویس در فیلم درج شود که این زیرنویس ۳۰ ثانیه قبل از نمایش بخش‌های نامناسب گروه سنی نمایش داده‌شود.» این‌بنداز آیین‌نامه بار طنز دارد اما جدی نوشته شده است. به عبارتی اگر کودکان با والدین‌شان به سینما رفته باشند، باید قبل از رسیدن به چنین صحنه‌هایی زیر صندلی برووند و به هر طریقی از شنیدن صدای فیلم هم خودداری کنند. این در حالی است که منعی برای ورود کودکان زیر ۹ سال یا ۱۲ سال یا ۱۵ سال به سالن‌های محل نمایش چنین فیلم‌هایی بدون همراه وجود ندارد.

بند چهارم از ماده ۳ این قانون ناگهان فیلم‌هایی را مورد اشاره قرار می‌دهد که رده‌بندی سنی آنها مثبت ۱۸ است و این رده‌بندی جنبه توصیه‌ای ندارد بلکه نمایش این فیلم‌ها برای تمام افرادی که در سنین زیر ۱۸ سال قرار دارند

ممنوع است. سازمان سینمایی در آیین‌نامه‌اش شرح داده که عنوان مثبت ۱۸ چطور و با چه حجمی باید در بیلبرد تبلیغاتی فیلم‌ها و در خود سالان‌های سینما درج شود اما هیچ‌نگفته که چطور از اینکه آیا افراد زیر این سنن و سال وارد سالن شده‌اند یا نه، بازرسی می‌کند. طریقه تشخیص سن افراد هم به درستی مشخص نشده است. آیا از این پس در گیشه فیلم‌ها از مخاطبان ارائه کارت ملی یا شناسنامه درخواست می‌شود؟ نکته مهم‌تر فروش آنلاین بلیت این نوع

فیلم‌هاست. آیا کسی که بلیت خریده و به سالن سینما آمده، پس از اینکه مشخص شد زیر سن مجاز برای تماشای فیلم است، بدون عودت داده شدن مبلغ بلیتش از تماشای فیلم منع می‌شود؟ اگر مبلغ بلیت به خریدار عودت داده خواهد شد، تکلیف آن صندلی که با تصور پر بودن سالن، برایش بلیت فروشی نشده، چه خواهد شد؟ این دست بلا تکلیفی‌ها یا حتی موقعیت‌های کمیک، در جای‌جای آیین‌نامه فوق فراوان هستند اما قبل از بررسی متن آیین‌نامه و صرفاً با اطلاع از ابلاغ آن هم سوالات متعددی پدید خواهند آمد. مهم‌ترین نکته این است که قانون محدودیت سنی برای برخی از فیلم‌های سینمایی، سال گذشته در سینمای ایران اجرا شد و خروجی آن رکورد شکنی «هزارپا» در سال قبل و ارکان پرحاشیه «رحمان ۱۴۰۰» در نوروز امسال بود.

چرا از رده‌بندی کیفی فرار می‌کنند؟

مطابق بند(ج) از ماده سوم آیین‌نامه نظرات بر نمایش فیلم که در ۶۱۲/۹ مصوب شده و در جلسه ۸۲/۵/۱۹ هیات وزیران اصلاحات نهایی روی آن انجام گرفته است، نمایش پنج نوع فیلم در سینمای ایران ممنوع است. ۱- عدم رعایت ضوابط شرعی و نحوه حضور زن به‌گونه‌ای که کرامت انسانی ایشان لحاظ نشود ۲- اشاعه اعمال رذیله فساد و فحشا ۳- تشویق و ترغیب یا آموزش اعتیادهای مضر و خطرناک و راه‌های کسب درآمد از آنها

قانون محدودیت سنی برای برخی از فیلم‌های سینمایی ایران اجرا شد و خروجی آن رکورد شکنی «هزارپا» در سال قبل و ارکان پرحاشیه «رحمان ۱۴۰۰» در نوروز امسال بود



سینمایی ایران اجرا شد و خروجی آن رکورد شکنی «هزارپا» در سال قبل و ارکان پرحاشیه «رحمان ۱۴۰۰» در نوروز امسال بود

که در ۶۱۲/۹ مصوب شده و در جلسه ۸۲/۵/۱۹ هیات وزیران اصلاحات نهایی روی آن انجام گرفته است، نمایش پنج نوع فیلم در سینمای ایران ممنوع است. ۱- عدم رعایت ضوابط شرعی و نحوه حضور زن به‌گونه‌ای که کرامت انسانی ایشان لحاظ نشود ۲- اشاعه اعمال رذیله فساد و فحشا ۳- تشویق و ترغیب یا آموزش اعتیادهای مضر و خطرناک و راه‌های کسب درآمد از آنها

سینمای جهان

رده‌بندی سنی در سینما و تلویزیون آمریکا

با والدین همراه باشند یا شخص بزرگ‌تری سرپرست آنها باشد و به این معنی است که هیات تشخیص داده است که موارد این فیلم‌ها برای بزرگسالان است و والدین بیشتر از فرزندان‌شان ترغیب می‌شوند که این فیلم‌ها را ببینند. همچنین ممکن است رتبه R به معنی‌های دیگری باشد، ازجمله فیلم حاوی کلمات رکیک، خشونت، صحنه‌های جنسی و نمایش استعمال مواد مخدر است. این رده‌بندی سنی از سال ۱۹۶۸ تاکنون در حال اجراست.

NC-17 مخفف No One 17 and Under Admitted به معنی هیچ شخص ۱۷ سالال و زیر ۱۷ سال قادر به تماشای این نوع فیلم‌ها نیست، ممکن است فیلم حاوی تصاویر واضحی از صحنه‌های جنسی یا کلمات ناخوشایند یا خشونت زیاد یا تمام موارد باشد. درجه NC-17 بر این دلالت ندارد که فیلم مستهجن و ضد اخلاقی است. این رده‌بندی سنی از سال ۱۹۹۰ تاکنون در حال اجراست.

از سال ۲۰۱۳، این رده‌بندی اصلاحیه خورد به گونه‌ای که در کارت معرفی trailer card اثر سینمایی باید شرح مفصلی از محتوای فیلم ارائه داده شود. اگر هم فیلمی برای رتبه‌بندی به انجمن ارسال نشده باشد، باید برچسب «فیلم هنوز رتبه‌بندی نشده است» در تریلرهای تبلیغاتی و آگهی تلویزیونی درج شود.

رده‌بندی در شبکه‌های تلویزیونی آمریکا

در تلویزیون آمریکاتمامی شبکه‌های تلویزیونی رتبه‌بندی سنی می‌شوند و این رتبه‌بندی خانواده‌ها را راهنمایی می‌کند تا به راحتی برنامه‌های مناسب افراد خانواده خود را انتخاب کنند. PG به معنی راهنمایی خانواده است که خانواده‌ها می‌توانند به راحتی با فرزندان‌شان برنامه‌های تلویزیونی را به تماشا بنشینند این قانون در ۱۹ دسامبر سال ۱۹۹۶ در کنگره آمریکا تصویب شده و در اول ژانویه سال ۱۹۹۷ روی شبکه تلویزیون‌ها قرار گرفت. رده‌های سنی شبکه‌های تلویزیونی آمریکا (Parental Guidelines) TV PG به این صورت است:

رده‌سنی TV-Y برنامه‌هایی که این نشان را دارند طوری طراحی شده‌اند که برای تمامی کودکان مناسب هستند.

رده‌سنی TV-Y7 این برنامه برای کودکان ۷ سال و بالاتر طراحی شده است. برنامه‌هایی که در این رده قرار می‌گیرند بیشتر برای به دست آوردن مهارت‌های